

راز نامو

مون هينئر پنهنجا غزل پورا ڪيا،
دل ۾ ليڪن راز ڪجهه رهجي ويا.
تنهن ڪري هڪ مثنوي ٻيهر لکان،
جنهن کي پوئين وقت ۾ ظاهر ڪيان.
حڪم اُن جي سان لکان تازو ڪتاب،
راز رمزن سان ڀريل خاصو ڪتاب.
عزم ناهي منهنجو آهي يار جو،
تنهن ڪري معنيٰ جو دروازو کليو.
هي ڪتاب آخر زماني ۾ لکيم،
پنهنجي مخفي راز کي ظاهر ڪيم.
حال وارو ڪو ڏسي منهنجو ڪتاب،
جو پئي توحيد جو خاصو شراب.
هن رسالي جي خبر ڇا خام ڪي،
علم عارف کان سوا ڇا عام ڪي.
حڪم ٿيو مان رازنامي کي لکان،
پنهنجي پوئين وقت ۾ ڪجهه ڪم ڪيان.
جو پڙهي سو هٿ ڪڍي اسلام تان،
دور ٿئي هر مذهب ۽ ايمان کان.
راز رحماني هتي ظاهر ڪري،
هي ”سچو“ خود کي ”خدائي“ ٿو سڏي.
حال واري کان سواءِ منهنجو ڪتاب،
جو به پڙهندو سو وڃائيندو رباب

هن رسالي کي سڄڻ ڄاڻي خدا،
کير پڙهندو حال واري کان سواءِ.
هر ڪو اهڙو راز مخفي ٿو رکي،
شابس آهي ان کي جو ظاهر ڪري.
عشق سان تمار آهي هي ڪتاب،
ڏس منجهس معنيٰ جا موتي بي حساب.
جيڪو واقف ٿيندو منهنجي حال کان،
حال کان بيحال ٿيندو بي گمان.
غير واقف ٿي نه پڙه منهنجو ڪتاب،
پر پڙهڻ سان راز حاصل ڪر شتاب.

کير آهيان، کير آهيان، کير مان،
پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

راز رمزن سان پريان ٿو هي ڪتاب،
ڪيئن ڪيان ٿو دل جي شيشي مان شراب.
ڪيئن نه قدرت سان خدا آهي ڪريم،
حي ۽ قيوم، رحمان ۽ رحيم.
پاڻ مولا آهي قادر ڪار ساز،
شاه مالڪ ملڪ جو ۽ بي نياز.
تون زبان سان اڳ ۾ بسم الله ڪر،
پوءِ محمد شاه جي ساراه ڪر.
جيئن خدا مان ٿيو عيان نام- رسول،
تيئن رسالت ۾ اچي سو پيو قبول.
ويس بدلائي سڪندر ٿيو سفير،
پاڻ نوشابه اڳيان آيو امير.
خود چيائين، ”موڪليو مون کي امير،
مان سڪندر شاه جو آهيان سفير.“

نيٺ نوشابه سڃاتو شاهه ڪي،
 با ادب بيهي رهي ان جاءِ تي
 خود چيائين، ”تنهنجي ٻانهي مان ٿيان،
 روز و شب تو شاهه جي خدمت ڪيان
 چو ٿو پردي ۾ چيائين پاڻ ڪي،
 چو ٿو رنجن ۾ رهائين پاڻ ڪي .
 در حقيقت پاڪ مرسل ۽ خدام
 جيڪڏهن ڄاڻين ته ٻئي آهن ڪنا .
 ناهي احمد ۽ احد ۾ ڪوئي فرق،
 مير آهي عشق جي مستي ۾ غرق .
 جيڪي پيدا ٿيا زمين و آسمان،
 يا منجهن سج چند آهن نور سان .
 آهي سڀني ۾ سدا حق جو حضور،
 ظاهر و باطن انهيءَ جو آهي نور .
 آهي موجودات ۾ مولا جي ذات،
 جو ڏسين ٿو آهي سا ان جي صفات .
 هر وڳي ۾ هو رهي موجود ٿو،
 پٽ ڪڏهن پھري، ڪڏهن ويڙهي ڪٿو .
 مختلف رنگن جو هڪ خيمو هڻي،
 شاهه ويٺو آهي ماري چانوڻي .
 اندران سئو حڪم جاري ٿو ڪري،
 پاڻ ٿو نعرو اناحق جو هڻي .
 آهي بيرنگي هميشه رنگ ۾،
 پاڻ آهي صلح ۾ ڇا جنگ ۾ .
 هو ڪڏهن فرعون يا موسيٰ ٿيو،
 هو ڪڏهن مريم، ڪڏهن عيسيٰ ٿيو .
 پاڻ ئي دنيا تي شاهي ٿو ڪري،
 پاڻ ئي خود کي سپاهي ٿو ڪري .

خود سميع آهي سدائين خود بصير،
 خود علیم آهي کلیم آهي قدیر.
 درد سان پوندي سموري هي خبر،
 درد ڌاران بي خبر آهي بشر.
 عشق وٽ ڇڏ پاڻ پيريءَ جي پچر،
 درد ريءَ آهي اجايو شور و شر.
 عشق ۾ اڇ دين ۽ اسلام ڇڏ،
 عشق ۾ اڇ پنهنجو ننگ ۽ نام ڇڏ.
 عشق ۾ اڇ سڀ وساري ڇڏ سبق،
 تو مٿان روشن ٿي ويندا نو طبق.
 عشق ۾ اڇ ڇڏ مسائل جي پچر،
 چو ٿو ويڳاڻو وتين پڇ بي خبر.
 عشق ۾ اڇ ڇڏ حڪايت جو حصو،
 ڪر نه دارا ۽ سڪندر جو قصو.
 پاڻ کي ڇڏ ڪر اميري عشق جي،
 آهي شاهي ڇا وزيري عشق جي.
 عشق آهي ذات حق جي سربر،
 درد ڌاران ڪين پوندي هي خبر.
 عشق وٽ ۽ ترڪ ڪر تدبير کي،
 جان و دل سان ڏس انهيءَ تاثير کي.
 عشق وٽ ڇڏ پاڻ پيريءَ جي پچر،
 رند ۽ سرمست ٿي ره بي خطر.
 عشق ۾ اڇ ڇڏ گناه ۽ ڇڏ ثواب،
 تنهنجي دل ڪاري ڪندا تنهنجا حجاب.
 عشق جو شهباز جنهن کي ٿو وٺي،
 نيڪ و بد کان ان کي واري ٿو ڇڏي.
 دور آهي عشق جي منزل ڪئن،
 ڪيترائي بحر وچ تي ٿا وهن.

عشق جي منزل پسائي لامڪان،
 عشق واري کان پري سود و زيان.
 عشق جي سنئين راه ۾ طالب ٿي شاد،
 آهي بي هر راه ۾ مڪر و فساد.
 دوجهان ۾ عشق شاهي ٿو ڪري،
 لامڪان تائين رسائي ٿو ڇڏي.
 درد آڏو عقل جي ڪهڙي مجال،
 درد وارو مرد آهي باڪمال.
 مرد بڻجي درد سان ٿي همڪنار،
 عشق وارو ٿي وظيفن کي وسار.
 عشق وٽ اي يار اهل درد ٿي،
 جي پڇين مون کان ته ڪامل مرد ٿي.
 عشق وٽ ۽ پنهنجي هستي کي وسار،
 يار جي رستي ۾ جان ۽ تن کي ڳار.
 عشق وارو بحر آهي بي ڪنار،
 دل کي لهرين ۾ ٿو لوڙهي باربار.
 عشق جو هي بحر آهي موجزن،
 ان جي موجن جو شمار آهي ڪنن.
 عشق آهي حق جو رستو بي گمان،
 ”لي مع الله“ آهي مرسل جو بيان.
 عشق ”سبحاني“ جي خاصي قيل و قال،
 عشق ۾ چوغو جنيدي حق جو حال.
 عشق ظاهر ڪئي ”انا احمد“ جي حمد،
 ”ميم“ جو پردو هٽائي ٿيو احد.
 ”لوڪشف“ جي گفتگو ڪئي مرتضيٰ،
 عشق جون رمزون ٿيون ان کان عطا.
 اول ۽ آخر اهو موجود آهي،
 باطن ۽ ظاهر اهو موجود آهي.

هيءَ حقيقت عشق جي آهي ڪري،
سر ڏئي حاصل ڪري وٺ سروري.
ڪر مڙهي ڪي ۽ چوغي ڪي تباهه،
پهلوان ٿي ڪوٽ هستي جي ڪي ڏاهه.
خود پرستي ۾ برابر بند ٿيڻ،
ڪفر جو پاڻي جڙيو خورسند ٿيڻ.
خاص مردن جو يقين آهي اهو،
ڪفر توڙي دين ڪي ڪن ٿا ڦٽو.
سڀ ڪي ناهي عشق جي رستي جي ڄاڻ،
جيڪو عاشق آهي سو ڄاڻي ٿو پاڻ.
عشق جو مهران آهي موجزن،
جنهن ۾ ڪارونيار ڪن ڪڙڪا ٿا ڪن.
جي وڃي مسجد پڇين يا خانقاهه،
عشق ريءَ حاصل نه ٿيندي حق جي راهه.
درد دل سان پڙه ڪلام ۽ ڪر نه لهه،
جيڪڏهن بيدرد آهين تون ته پڇ.
جيڪڏهن ڪجهه درد آهي تو ۾ ياره،
ڪن ملائڪ تو مٿان موتي نثار.
پاڻ سان جي درد ڪي شامل ڪرين،
من گهرڻي محبوب سان محفل ڪرين.
عشق جي دوجڳ ۾ آهي سروري،
عشق سان حاصل ٿئي ٿي برتري.
عشق هرڪنهن کان رهي ٿو بي نياز،
مان ڏسيان ٿو توکي پنهنجي دل جو راز.
انت ناهي عشق جو ڪنهن ڪي ادا،
ان ڪي ناهي ابتدا ۽ انتها.
عشق جي نااهل ڪي ڪهڙي خبر،
ان ڪي عارف ٿا سڃاڻن سرسبز.

بي دلڀا چا عشق جي غم سان رهن،
 عشق وارا سر مٿس قربان ڪن.
 هڻ ڪٿي وحدت جي دريا ۾ ٽپي،
 ”مان ۽ تون“ کان جلد وٺ آزادگي.
 جي اجايو ”مان ۽ تون“ ۾ ٽرڪندين،
 عشق جي رمزن کي حاصل چا ڪندين.
 سڻو ڪتابن جا پنا چو ٿو پڙهين،
 علم منطق ۾ اجايو ٿو ڪڙهين.
 چو رهين ٿو مست مڪتوبات ۾،
 پاڻ کي چو ٿو وجهين آفات ۾.
 عشق جي ڪانهي ڪتابن ۾ هوم،
 آهي ان جي عشق جو رستو جدا.
 هر ڪتابي بحث کي تون باه ڏي،
 عشق پهچائيندو تو وٽ يار کي.
 پيٽ وارو علم شيطاني ٿيو،
 علم منطق جو پریشاني ٿيو.
 ظاهري علم آهي سارو قیل و قال،
 جنهن ۾ حاصل ڪين ٿيندو حق جو حال.
 ظاهري علم آهي يوناني سچڻ،
 چو پڙهين ٿو جنهن ۾ ناهي ڪو لڇڻ.
 عاشقيءَ جو علم پڙه ڪر عاشقي،
 پيو سمورو علم آهي فاسقي.
 عاشقي جو علم پڇ تون سربسرم،
 پر نه پڇ مون کان ڪو منطق جو اکر.
 جيئن هتان آيس هلي هن جاءِ تي،
 جيڪي اندم سو وڃايان ٿو ڪٿي.
 پاڻ مولا عشق جو تحفو ڏنو،
 عاشقي جو علم سيني ۾ وڌو.

علم ظاهر جي ذري ظاهر نه ٿي،
 هجر واري باه ساڙيندي رهي.
 عاشقي جو علم آندو هت سچو،
 جو بچيو باقي سو شيطاني ٿيو.
 علم ظاهر آهي بي حاصل سچو،
 عاشق آهين تون ته ڪر ڪجهه حوصلو.
 پاڻ چئين ٿو عالم آهيان بي مثال،
 علم ظاهر سان نه هت ايندءِ ڪمال.
 علم جون ڊاڙون هٿين ٿو بي حساب،
 قاف تائين ناهي چڻ تنهنجو جواب.
 هي سمورو علم يوناني ٿيو،
 سربسر هي علم شيطاني ٿيو.
 علم يوناني سچو مڪر ۽ فساد،
 عاشقي جي علم ۾ ڪر اجتهاد.
 علم اهڙي کان اسان پاسو ڪيو،
 گرچ سارو بوعلي سينا لکيو.
 عاشقيءَ جو علم آندو مصطفيٰ،
 پر ڪيو ظاهر زبان مرتضيٰ.
 مڪتب آهي علم يوناني جي جاءِ،
 ڇڏ انهيءَ کي وسوسا پنهنجا وڃاءِ.
 علم ظاهر ۾ رڳو جهيڙو جهٽو،
 علم عشقيءَ ۾ ناهي ڪو ڦڌو.
 فلسفو جادو طبابت يا رمل،
 آهي هرڪو علم شيطاني عمل.
 عشق تيزيءَ سان اچي ٿو اوچتو،
 علم ان کان ٿو پڇي، ترسي نٿو.
 عاشقي جو علم ڄاتو صادق،
 ٻيه سڃاتو عاشقن ۽ طالبن.

عشق ان جي ڪانسواءِ سڀ ڪجهه خراب،
فهم رک واللہ اعلم بالصواب!.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

ناهي فردوسي، نظاميءَ جو جواب،
دُر يگانو آهي منهنجو هي ڪتاب.
هن ۾ ناهن بادشاهن جا قصا،
معرفت وارا ٿا سمجهن ماجرا.
ڪين آهي هي مسائل جو ڪتاب،
منهنجي مرشد جي اڳيان ٿيو مستجاب.
درد دل جي سان لکيم هيءَ ماجرا،
خود قلم کي حڪم فرمايو خدا.
رازنامو آهي منهنجو هي ڪتاب،
جو به پڙهندو سوئي ٿيندو ڪامياب.
عشق جي غم جو منجهس آهي بيان،
جو زبان مان ناهي آهي دل منجهان.
تون خيال آهين وٺي ڇڏ هي خيال،
جيئن پئين توحيد جي مٿي بي مثال.
عاشقن هن راه ۾ ماريو مٿو،
ڪين سوچيائون ڪتابي مسئلو.
پاڻ کي پنهنجي نظر ۾ گم ڪري،
شاه شاهن جو ڪري ڇڏ پاڻ کي.
مرد بڻجي اڄ انهيءَ ميدان ۾،
”مان ۽ تون“ کي ڇڏ انهيءَ چوگان ۾.
تر ٽڪر ۾ پاڻ کان بيزار ٿي،
عشق جي رمزن جو واقفڪار ٿي.

پاڻ ۾ هوندين ته حق هوندئي جدا
 پاڻ کان ويندين ته گڏ ٿيندئي خدا.
 دور دوئي کي ڪري دلدار ٿي ۽
 هڪ رهي اي يار تون سردار ٿي ۽.
 ڪنهن کي ڳوليندو وتين ٿو سچ ٻڌاءِ
 دريدر ڊوڙين ڊڪين ٿو ڪنهن جي لاءِ.
 تو بگاڙي پنهنجي حالت پاڻ آهه
 توکي دوئي جي سڄي چڪتاڻ آهه.
 جيڪڏهن پنهنجي حقيقت ڄاڻيندين،
 غير کان هر حال ۾ پاسو ڪندين.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
 پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

اي سڄڻ، تون عشق واري شمع ٻار،
 ڪر ڪري وٺ اچ، سڀاڻي کي وسار.
 مڃ اها منهنجي نصيحت اي ادا،
 پاڻ کان ٻاهر هجڻ جي گهر دعا.
 وٺ سڌو رستو پري ره پاڻ کان،
 ورنه گمراهي ۾ ايندين بي گمان.
 گم نه ڪر رستو اهو توحيد جو،
 هڪ رهي حق ساڻ هل، ڪر غم نه ڪو.
 هل هليو طالب متان ويهي رهين،
 جيستائين راز سڀ حاصل ڪرين.
 تون حباب آهين، حباب آهين، حباب،
 پاڻ ماري بحر بڻجي وڃ شتاب،
 بحر جو نالو پيو پاڻيءَ مٿان،
 ان منجهان نهرن جا نالا ٿيا نوان.

موج کاڌي بحر سئو لهرون ٿيون،
 سي وري ساڳيون منجهس گم ٿي ويون.
 اول ۽ آخر اهو موجود آھ،
 باطن ۽ ظاهر اهو موجود آھ.
 پاڻ کي توحيد جي رستي ۾ ڳار،
 پنهنجي هستي توڙ ”مان مان“ کي وسار.
 تنهنجي ”مان مان“ آھي ابليسي عمل،
 ناھي ابليسي عمل جو نيڪ ڦل.
 ڄاڻ دوئيءَ کي وڏي ڪافر جو ڪم،
 هن طريقي سان هنيو شيطان دم.
 ڄاڻ هر دم پاڻ کي حق سان ڪٺو،
 حق جو توسان، تنهنجو حق سان واسطو.
 غير حق ناحق ٿو سمجهين پاڻ کي،
 باھ ۾ وجهه هر ڪتابي ڄاڻ کي.
 هن جو ٿوتي تنهنجو هن تي ٿيو مدار،
 وات وٺ ”مان مان“ جي وائي کي وسار.
 آھي ”مان مان“ جو اهو پردو وڌو،
 سچ پچين مون کان ته سڀ آھي ڦڌو.
 جسم توڙي جان و دل سڀ يار آھ،
 وچ ۾ ناھي غير سڀ دلدار آھ.
 هي سڄو ڪٽراڳ ڇڏ موران مٽي،
 پاڻ کان ڪر هي پریشاني پري.
 هن پریشانيءَ کي تاري ڇڏ صفا،
 پنهنجي هستيءَ کي وساري ڇڏ صفا.
 هي نشاني آھي شيطاني قدم،
 بيخودي ۾ آھي رحماني قدم.
 راھ رحماني ۾ آھي بيخودي،
 بيخودي ۾ تون به سڀ ڪجهه پاڻ ٿي.

پاڻ حق ٿي مار ”سبحاني“ جو دم،
اهي سبحاني ۾ سلطانيءَ جو دم.
هت هميشه اهي حيرت ۾ رهڻ،
هڪ هجڻ، دوئي ڇڏڻ، يڪتا ٿيڻ.
ڄاڻ هر دم هڪ هميشه هڪ سڃاڻ،
هن عقيدتي ۾ نه ڪوئي وهم آڻ.

ڪير آهيان ڪير آهيان ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان عجب ۾ ٿو رهان.

مصطفيٰ جي راه وٽ دل صاف ڪر،
غير کان بيزار ٿي اڄ بي خطر.
مصطفيٰ کان ٿي هدايت جي سخا،
مرتضيٰ کان ٿي عنايت جي عطا.
مصطفيٰ ٿيو انبيا جو پيشوا،
مرتضيٰ ٿيو اوليا جو رهنما.
مڃ يگانن ۾ يگانو مصطفيٰ،
ان جي رمزن جو خزانو مرتضيٰ.
سمجهندو ره هڪ علي توڙي نبي،
ڪر نه احمد ۽ احد ۾ ڪا وٺي.
هڪڙائيءَ سان رهيا اصحاب خاص،
دور دوئيءَ کان رهيا احباب خاص.
هڪ نه سمجهڻ اهي بس هيگانهگي،
هڪ هجڻ سان ٿي رهي مردانگي.
هڪ ڄڻي جا روپ آهن ڪيترا،
هڪ گهڙي بدلائي ٿو ڪيڏا وڳا.
هي سخن منهنجو نه هرگز تون وسار،
مرد بڻجي حوصلو مردن جو ڌار،

مرد ٿي ڏيکار مڙسيءَ جو مثال،
عشق جي رستي ۾ حاصل ڪر ڪمال.
عشق جي اسرار کان ره باخبر،
عشق سان حاصل ڪندين حق جي نظر.
عشق در کولي ڇڏيو اسرار جو،
عشق سان هر راز پڌرو ٿي پيو.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

ڏس پڙهي تون حرف هڪڙو جسم جو،
جنهن ۾ خاڪو آهي حق جي اسم جو.
جيڪڏهن سمجهين ته سڀ ڪجهه اسم آه.
درحقيقت اسم جملہ جسم آه.
اسم ڌاران جسم آهي ڪجهه به ڪين،
پاڻ حاصل ڪر اهو پورو يقين،
حرف جي معنيٰ کي حاصل ڪر سگهو،
عاشقن آڏو جي ماڻهن مرتبو.
جو ڏسي ٿو آهي ٻوليندڙ اهو،
جو ٻڌي ٿو آهي ڄاڻيندڙ اهو.
حرف جي معنيٰ انهيءَ جي ذات آه،
پاڪ وصفن جي منجهس اثبات آه.
ڏس اکين آڏو سڀئي اسرار- حق،
هر ذرو پيو ٿو ڪري اظهار- حق.
هر طرح سان يار چالا ٿو ڪري،
ڪيترا دلدار گستاخ ٿو ڪري.
هر زبان تي آهي ان جي گفتگو،
جابجا دلبر جي آهي جستجو.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
 پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.
 جسم توڙي جان و دل دلدار آه،
 هر طرح سان هوش وارو يار آه.
 ماه ماهي عشق واري بحر ۾،
 پئي جهان لوڙهي ڇڏيا جنهن لهر ۾.
 عشق واري بحر ۾ ماري ٿبي،
 وڃ هميشه لاءِ هستيءَ کان ڇڻي،
 پاڻ ڦوتو آهي پاڻي بي گمان،
 جو وڌائي ٿو ڪري پاڻيءَ مٿان.
 پيو ڦسي ڦوتو ته از خود آب ٿيو،
 موج ٿيو درياھ ٿيو گرداب ٿيو.
 نام ٿيو درياھ سڀني جو يڪو،
 ان ۾ آهي بي گمان مطلب اهو.
 ڪيتريون چيزون ڪيون پيدا ڪمند،
 جابجا ڏس ڳڙ مٺائي ڪند ڦند.
 ڪيئن ٿيو داڻي منجهان پيدا شجر،
 جنهن ڪڍيا پن ڌار تاريون ۽ ثمر.
 ڏس ڪٿي مان وڻ سندس وحدت ڪيو،
 ڪيئن سمورو ڪم اهو قدرت ڪيو.
 ميڻ مان ٺاهن ٿا ماڻهو مورتون،
 اٺ ڳئون گهوڙي گڏهه هاڻي سنڊيون.
 جي ملائي ميڻ ٻيهر مهڻي،
 مورتون وينديون سموريون مڻجي.
 ٺاهجن ٿا سون مان زيور هزار،
 مختلف جن جا نمونا بي شمار.
 هن مٽيءَ مان ٿانوَ ڪيئي ٿا ٺهن،

ڪنهن کي ڪونرو ڪنهن کي لوٽو ٿا چون.
 ٻج بڻائي ڪجهه ڪٿا ٿا پوکجن،
 برگ و گل سرسبز بنجي ٿا ڦٽن.
 مون ٻڌايو صاف گذري جو بيان،
 آهي ان هڪڙي جو سارو داستان.
 ڏس ته ڪڪڙي مان ٿي نڪري ڪيئن ڪپاه،
 رنگ ڪيڏا ٿو ڪڍي سبز ۽ سياه.
 ڪوٽ چوغو پوتڙو دستار ڏس،
 توپ چولو يا اڳڻ سلوار ڏس.
 ناه ڪپڙي جي نمونن جو شمار،
 جن سين جو آهي ڪڪڙي تي مدار.
 هي سمورا ڄاڻ وحدت جا مثال،
 وحدت ۽ ڪثرت جو هڪڙو آهي حال.
 اصل ۾ وحدت منجهان ڪثرت بڻي،
 سربس ڪثرت وري وحدت بڻي.
 پاڻ تي پنهنجي نظر تون پاڻ ڪرم،
 ڪين ڪجهه الله ريءَ ايندئي نظر.
 مون ٻڌايو آهي وحدت جو بيان،
 آهي وحدت ۾ ئي ڪثرت جو بيان.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
 پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

هيئن چيو ڪافور هڪڙو فخر سان،
 مان هوا کي ٿو وڃي قابو ڪيان.
 جيئن اٿيو تيئن پاڻ بڻجي ويو هوم،
 پنهنجي هستيءَ کان هميشه ٿيو جدا.
 ڊاڙ هنئي پاڇي ته سج جي روشني،

سيگه ۾ آئي ڪيان ٿو هت ڪئي.
 پاڻ ليڪن روشنيءَ ۾ ٿيو فنا،
 پنهنجي هستيءَ کان هميشه ٿيو جدا.
 مرد هڪڙي کي مليو ماڻهو عجيب،
 جنهن چيس، ”اي يار اڄ منهنجي قريب.
 ڏي ڏيو ٻاري ته بڻجان ڪامياب،
 جيئن ڏسان پنهنجي اکين سان آفتاب.“
 هن چيس، ”درويش ديوانو نه ٿيءُ،
 بي خبر بي هوش بيگانو نه ٿيءُ.
 ڪير آهي جو ڏئي سان سج ڏسي،
 سج فقط سج سان ئي ڏسجي ٿو سگهجي.
 ڪنهن کي هستي سان نه حق حاصل ٿيو،
 جنهن ڇڏي هستي اهو حاصل ٿيو.
 پاڻ کان ويندين ته بڻين پاڻ حق،
 تنهنڪري هر حال ۾ تون ماڻ حق.
 ياد ڪر مون کان ٻڌي نڪتو اهو،
 ره خدا جي راه ۾ صوفي سچو.
 درد هٿ ڪر درد آهي دلپزير،
 ورنه رسوائيءَ ۾ رهندين اي فقير.“
 خود پرستن کي ملي ڪيئن دڳ سڌو،
 کڏ ۾ گهليائون ڊڊو شيطان جو.
 غار ۾ ديرو دمائيندا رهيا،
 خلق سان حيل هلائيندا رهيا.
 جو ڪري ٿو خود پرستيءَ جي نگاهه،
 سو ٿئي ٿو سخت رسوا ۽ تباها.
 خود پرستيءَ جا لطيفا دور ڪر،
 ڇڏ خودي اڄ بي خودي ۾ سربسر.
 آهي ذڪر ۽ فڪر وارن جو ڪمال،

جي هميشه ٿا رکن دم جي سنڀال.
 عشق وارن عارفن جي راهه ڏس،
 دم سنڀالڻ سان انهن جو چاهه ڏس.
 درحقيقت دم سنڀالڻ دمبدم،
 طالبن ۽ صادقن جو آهي ڪم.
 دم سنڀالڻ جو ڪندو ره انتظام،
 پاڻ کان گم ٿي رهين جيئن تون مدام.
 دم سنڀالڻ ساڻ ظاهر عشق ٿيو،
 دم زدن ۾ ڪوٽ هستيءَ جو پڳو.
 عشق جو مهراڻ آهي موجزن،
 وٽ سڌو رستو ٻڌي منهنجو سخن.
 ڪنهن مهل عاشق مقام- ذکر ۾،
 ڪنهن مهل آهي مقام- فڪر ۾.
 ڪنهن مهل هن وٽ مقامات- شهود،
 ڪنهن مهل هن وٽ مقامات- وجود.
 جي سندس عظمت تجلي ٿي ڪري،
 ذکر ان جو ڪين باقي ٿو بچي.
 جي وري عزت تجلي ٿي ڪري،
 بس شهود ان دم نٿو اڏو رهي.
 جي تجلي ڪبريائي ٿي ڪري،
 بس گهڙيءَ ۾ فڪر فاني ٿو ٿئي.
 جي تجلي ٿي ڪري خود پاڪ ذات،
 ڪين باقي ٿي بچي هي ڪائنات.
 ”مان اوهان جو رب“ ٿي ٻولاو خودي،
 ”مان سراسر حق“ چوايو بي خودي.
 پاڻ کي فرعون سڀ جو رب سڏيو،
 پنهنجي هستي کان اهو نعرو هنيو.
 دم ”اناالحق“ جو هنيو منصور شاه،

بيخودي ۾ پاڻ آيو بادشاه.
هن خودي فرعون تي آندو عذاب،
نفس جي خواهش ۾ ٿيو خوار ۽ خراب.
بيخودي منصور کي برتر ڪيو،
دوجهان ۾ ان جو عشق اظهار ڪيو.
دينداري ۾ برابر شاه هو،
قرب هو منصور تي الله جو.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

جيڪڏهن ڪو ٻار پيدا ٿو ٿئي،
ڪيئن نه دائي جي هٿن ۾ ٿو پلي.
دم سنپالڻ آهي دائي جي مثال،
جنهن منجهان حاصل ٿئي ٿو هر ڪمال.
فکر وارو ٻار پلجي ٿو پوي،
نوجوان هڪ ڏينهن بڻجي ٿو پوي.
پالنا ۾ ٿي ڪري دائي ڪمال،
خود بلندي تي ٿي پهچائي خيال.
رهنامي تي ڪري دم جي سنپال،
جو خدا ڏي ٿو وڃي چڪجي خيال.
هن طرح هي ٻار ڪامل ٿو ٿئي،
کيس دائي جو نٿو اونو رهي.
پن ۾ آخر هيڪڙائي ٿي اچي،
گم ڪري ٿي جان، دل ۽ جسم کي.
سڀ وڃن ٿا يار باقي ٿو بچي،
دم اناالحق جو دمادم ٿو لڳي.
هر طرح هر حال ۾ حق ٿو رهي،

حق هڪالي ٿو ڇڏي هر غير کي.
راز وحدت جو کلي ٿو بي گمان،
هن حقيقت جو گهڻو آهي بيان.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

چنڊ جي چانڊاڻ آهي جابجا،
پر اهو پاڻي ۾ ڏسجي ٿو صفا.
جي پوي ٿي عڪس تي پنهنجي نظر،
هوبهو پاڻيءَ ۾ ڏسجي ٿو قمر.
آهي دل عارف جي پاڻيءَ جي مثال،
جنهن ۾ ظاهر ٿئي ٿي ذات- ذوالجلال.
ڇڏ ساري علم تون دعوات جو،
ڇو ته هن ۾ ناهي ڪو رستو سڌو.
ترڪ ڪر هي علم تسخيرات جو،
پنهنجي هٿ سان ٿوڙ لالچ جو ٿڳو.
ڇڏ خدا را خلق ساري جي پڇر،
يار جي زلفن ۾ دل کي قيد ڪر.
يار سان ره غير جي هر ڪار ڇڏ،
غير سان هرگز نه رهندو يار گڏ.
ڪنهن جي هستي ناهي دلبر کانسواءِ،
آهي دلبر جا بجا جلوه نما.
اي سڄڻ موليٰ جو طالب ٿي گذار،
پنهنجي دل جا وهم سارا تون وسار.
تنهنجي چوڌاري ٿيا ماڻهو ڪنام
وهم شيخي جي ۾ آهين مبتلا.
اي سڄڻ تون وهم شيطاني نه ڪر،

چڏ انهيءَ پيريءَ بزرگي جي پچر.
غير جي هر ڳالهه کان بيزار ٿي،
هڪڙائي ۾ رهي هوشيار ٿي.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان عجب ۾ ٿو رهان.

اي سڄڻ وٽ جلد مسڪيني جي راه،
تي وڃين جيئن دوجهان جو بادشاه،
راه- مسڪيني خدا جي راه ڄاڻ،
تي فنا توحيد جي رستي ۾ پاڻ.
پاڻ ٿي مسڪين مڃ منهنجي صلاح،
اهي مسڪيني جي انهيءَ ۾ فلاح.
جي هلڻ چاهين خدا جي راه سان،
من جو مطلب پاءِ مسڪيني منجهان.
راه- مسڪيني نه آهي راه- عام،
ڄاڻ وارا ڄاڻندا ان جو مقام.
راه- مسڪيني ٿي وحدت سان گڏي،
شاه شاهن جو بڻائي ٿي ڇڏي.
وٽ خدا جي راه مسڪيني منجهان،
خود کي روشن ڪر انهيءَ خورشيد سان.
مصطفيٰ مسڪين ڪوٺيو پاڻ کي،
ٻڌ سڄي دل سان انهي اهڃاڻ کي.
پاڪ مرسل پاڻ کي مسڪين چئي،
خود فقيرن کي هدايت ٿي ڪئي.
اهي مسڪينيءَ جو اعليٰ مرتب،
جنهن ۾ آهي راز وحدت جو سڄو.
هر طرح هر حال ۾ مسڪين ٿي،

اڄ خدا ڏي واٽ وحدت جي وٺي.
پاڻ مسڪيني جي منزل ماڻ تون،
هڪ احد احمد کي هر دم ڄاڻ تون.

ڪير آهيان، ڪري آهيان، ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان عجب ۾ ٿو رهان.

چڏ طلب جنت جي، موليٰ کي سنڀال،
پنهنجي دل مان دور ڪر ڊيگر خيال.
ڇو رهين ٿو غير جي فڪرات ۾،
پنهنجي دل کي ڇو وجهين آفات ۾.
خواب ٿو جنت جي حورن جو لهين،
حسرتن جا داغ دل تي ٿو سهين.
جنت ۽ دوزخ جو خالي آهي نام،
رند عاشق مست بڻجي ره مدام.
دوزخ آهي ڌار دلبر کان ٿيڻ،
جنت آهي يار سان يڪجا هجڻ.
ڄاڻ پڙدو راه جو دوزخ جي باهم،
هن سڏ تي ڪر حقيقت جي نگاهه.
جو نٿو محبوب جو منهن هٿ ڏسي،
سو هميشه هٿ به اندو ٿو رهي.
جو هتي هستي نٿو ماري سگهي،
سو هتي دوزخ ۾ داخل ٿو رهي.
رڪ يقيني طور هي خاصو خيال،
دور ڪر وهم ۽ گمان وارو خيال.
عشق ريءَ آهن سڀئي ڪوڙا قصا،
راز ڄاڻن ٿا هي ديوانا پڪا.
هي ڪهاڻيون ڪوڙ وارا ٿا ٻڌن،

صدق وارا پاڻ پاسي ٿا رهن.
يار جو جلوو نٿا عامي پسڻ،
عشق وارا ٿا اهو ديدار ڪن.
عشق جي رستي ۾ ڇا بزدل جو ڪم،
معرفت وارا رڪن ٿا هت قدم.
عشق جي دولت ڪيو دل کي غني،
سون چانديءَ سان نه سا آباد ٿي.
درد دلبر جو وٺي ايشار ڪم،
صدق دل سان يار جو ديدار ڪر.
عشق بيشڪ ٿو بڻائي با ڪمال،
عشق سان وسري وڃي ٿي ڦيل و قال.
گفتگو سان ٿي وڃي ٿي دل سياه،
عشق ڌاران ناهي ٻي ڪا حق جي راه.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

رهم يگانو معرفت رک دل جي پاڻ،
هن مٽيءَ مان دل جي رمزن کي سڃاڻ.
پاڻ کي ڄاڻي يگانو ٻڌ بيان،
معرفت جو راز ظاهر ٿو ڪيان.
موجزن دريا ۾ ڪشتيءَ جو مثال،
در حقيقت آهي هستي جو مثال.
واقعي احوال پنهنجي جي خبر،
پنهنجي مرشد کان لڏي مون سرسبز.
ڇو طرف کان آهي بحر- بي ڪران،
جنهن ۾ هڪ ڪشتي ڦري ٿي بي گمان.
پاڻ کي سمجهي ٿي ڪشتي ڪوه قاف،

خودسري کان ٿي هڻي لاف و گزاف.
 پر اها ڪشتي ٿي پاڻيءَ ۾ ٻڏي،
 بحر مان ٻيهر نٿي ٻاهر اچي.
 بحر ۾ ٻيڙي وڃي ٿي غرق ٿي،
 ان منجهان موجون اٿن ٿيون هر گهڙي.
 موجزن هڪ بحر بڻجي ٿو وڃي،
 جو ڪجهه آهي جهٽ ۾ هڪ ٿي ٿو وڃي.
 آهي ڪشتي مثل هن هستي جو حال،
 گرم ٿيڻ سان ٿو اچي مستي جو حال.
 پنهنجي هستي کان فنا ڪر پاڻ تون،
 ”مان ۽ تون“ ۾ هيڪڙائي اڻ تون.
 حق چپايو ”مان ۽ تون“ واري حجاب،
 ڪر هي پردو دور، وٽ راه- صواب.
 عشق آيو، جنهن اهو لاڻو حجاب،
 عشق آيو، جنهن بڻايو ڪامياب.
 عشق آئي پنهنجي آتش ۾ وڌو،
 راز مخفي کي ڪڍي ظاهر ڪيو.
 عشق پنهنجي راه ڏيکاري ڇڏي،
 خود بخود حاصل ٿي دولت عشق جي.
 درد دل جي ڳالهه ٻڌ وٽ نيڪ راه،
 خود نمائيءَ سان مبدا ٿئين تباها.
 هن خودي کان خود ڪيو بيزار عشق،
 دل بڻائي قابل- ديدار عشق.
 عشق مڃي ٿو ڇڏي باطل خيال،
 شير آڏو جانور جي چا مجال.
 عشق جي پڻ شير وانگر آهي چال،
 جو هڪالي ٿو ڪڍي هر هڪ خيال.
 جانور ان جهنگ کان رهندا پري،

شير جنهن ۾ جاءِ پنهنجي ٿو ڪري.
 حال جي هي ڳالهه آهي ڪر خيال،
 قال جو ناهي قصو ڇڏ ڦيل و قال.
 جنهن جي دل ۾ عشق خيمو ٿو هڻي،
 پنهنجي هستي تان اهو هٿ ٿو ڪڍي.
 عشق پوڙها ٿو بڻائي نوجوان،
 ناتوانن کي ڪري ٿو پهلوڻ.
 پنهنجي هستي کان ڇڏائي ٿو ڇڏي،
 بينوا حاڪم بڻائي ٿو ڇڏي.
 مان ٻڌايان ٿو ته آهي عشق شاهه،
 عشق آڏو ڄاڻ هر هستي تباھ.
 هن سخن کي شعر گوئي تون نه ڄاڻ،
 آيتن وانگر مٿس ايمان آڻ.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
 پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

سر وڃي تنهنجو ته ڏي ۽ شاد ٿي،
 پنهنجي هستي کان، مگر آزاد ٿي.
 راز وحدت جو سراسر ڪول تون،
 هل سڌو حق ٻول ۽ حق ڳول تون.
 عاشقن کي خاص آگاهي ملي،
 عالمن کي ڇا خبر اسرار جي.
 آهي مولائي جو قسم هي حق جي راهه،
 ويجهڙو آهي انهي رستي ۾ شاهه.
 ڪين ملندي راهه ٻي هن کان سواءِ،
 هي سڄو رستو ٻڌايو مصطفيٰ.
 عشق پڌرو ٿو ملامت سان رهي،

شان و شوڪت کان سدائين ٿو ٽهي.
 ڪين رهندي عشق جي هستي لڪل،
 ڏس پڌر پٽ ۾ سندس خيمو لڳل.
 ڪيئن پڌر پٽ ۾ اهو خيمو لڪي،
 جو سڄي دنيا ۾ ظاهر ٿو رهي.
 عشق بيشڪ هڪ تماشا گاهه آهي،
 جنهن نه ڄاتو ان کي سو گمراهه آهي.
 هر طرح ان ۾ ملامت ٿي رهي،
 ٻڌ سخن ۽ سمجھ ساري راز کي.
 ڪين ڇڏ هرگز ملامت جي پچر،
 چو ته ٿيندين ان منجهان تون بهرہ ور.
 ريءَ ملامت عشق رهندو ڪٿ به ڪين،
 هن حقيقت ۾ بلاشڪ رک يقين.
 عاشقن هر نيڪنامي ڪئي ڦٽي،
 تنهن ڪري ڪونين ۾ ويٺا ڪٿي.
 تن جي آڏو ڪجهه به ناهن پئي جهان،
 هن حقيقت ۾ ڪندو ڪهڙو گمان.
 تن جي آڏو آهي هي دم جو جهان،
 آهي سو دم جو جهان غم جو جهان.
 عشق وارن لاءِ جڳ آهي فنا،
 ترڪ دنيا سان جي ماڻن ٿا بقا.
 ڄاڻ حق جو نور سڀ ارض و سما،
 اک پٽي ڏس ان جي قدرت جا لقا.
 آدمي جي روپ ۾ بي روپ يار،
 مصطفىٰ جي نام سان ٿيو اشڪار.
 جنهن نه ڄاتو ان کي سو گمراهه ٿيو،
 ڄاڻ واري سان خدا همراه ٿيو.
 ”من راني“، پاڻ فرمايه نبي،

جنهن سڃاتو ان کي، تنهن هستي ڇڏي.
بر فلڪ احمد، احد ٿيو عرش تي،
هت سڏايائين محمد فرش تي.
فرق احمد ۽ احد ۾ تون نه ڪرم
ڄاڻ ساڳيو ئي محمد سربسرم.
مصطفيٰ جي راه حق جي راه آهم
جنهن ڇڏي هي راه سو گمراه آهم.
پن جهانن ۾ محمد نامدار،
شاه اعظم آهي بيشڪ شهنسوار.
خود وٺي آيو احد احمد جو نام،
پن جهانن جو ڪيائين اهتمام.
ڇا ٻڌايان حال ڪنهن بيدرد کي،
ڇو ته هي رستو وٺن ٿا مرد ڪي.
جي اڃا آهين خودي سان محترم،
رڪ نه هن درياه ۾ پنهنجو قدم.
اڄ عدم جي بحر ۾ ٿي بي مثال،
پس هميشه پنهنجي جانب جو جمال.
مون اُتان پنهنجو ڪيو شوريدہ حال،
بند ٿي منهنجي هميشه ڦيل قال.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

ڄاڻ پن کي هڪ هميشه پاڪباز،
جلد منهنجي گفتگو جو سمجھ راز.
مرد مولِي جا پيائي کي وسار،
يار سان هڪ ٿي هميشه گڏ گذار.
هڪ نبوت جو اکر آندو هتي،

هڪ وڏي جو وڏو اندو هتي.
 هڪ ٿي آيو انبيا جو رهنما
 هڪ ٿي آيو اوليا جو پيشوا.
 هي سمورو آهي هڪڙي جو بيان
 سمجھ واري وٽ نه رهندو ڪو گمان.
 هو ٿو ٻولي ناهي منهنجي گفتگو
 ٻول هڪ ۽ ڳول هڪ اي راهرو!
 جو چوي ٿو يار سو ئي ٿو چوان
 حڪم جي تعميل وينو ٿو ڪيان.
 گفتگو منهنجي سراسر راز آهي
 اصل ۾ ان يار جو آواز آهي.
 مان ڪٿي منهنجي نه معلومات آهي
 ظاهر و باطن خدا جي ذات آهي.
 بادشاهي پوش پهري ٿو ڪڏهن
 گودڙيءَ ۾ لعل بڻجي ٿو ڪڏهن.
 پت ڪڏهن پهري ڪڏهن پائي کٽو
 چنپ ڪڏهن آهي ڪڏهن ماري مٿو.
 آهي آدم خود حوا سان هو ڪڏهن
 آهي بلقيس ۽ سليمان هو ڪڏهن.
 هو ڪڏهن گريان ڪڏهن خندان رهي
 هو ڪڏهن عيسيٰ ڪڏهن عمران رهي.
 هو ڪڏهن خاصو صحابي ۽ رسول
 هو ڪڏهن بڻجي ٿو اولاد- بتول.
 هو ڪڏهن آهي عبيدالله پير
 هو ڪڏهن صاحبذنو روشن ضمير.
 آهي ان هڪڙي جي سڀ ذات و صفات
 ڄاڻ هڪڙي جي جڳهه هي ڪائنات.
 هيڪڙائي ۾ رهي ٿو پاڻ هڪ

تون به ان هڪڙي کي هر دم ڄاڻ هڪ.
 سمجھ ڏس ۽ چئو هميشه يار هڪ،
 ظاهر و باطن ٿيو دلدار هڪ.
 ڏس به هڪ ۽ چئو به هڪ ۽ ڄاڻ هڪ،
 جيئن رهي هر دم ڪنو تو ساڻ هڪ.
 آهي ڦوٽو پاڻ پاڻيءَ جو شريڪ،
 اصل ۾ الله ڄاڻي ٿو وڌيڪ.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
 پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

چڏ انهن لاهن ۽ چاڙهن جي پيچر،
 عشق جي مستي ۾ اي دل ڪر گذر.
 جلد اي دل دوجهان کي ڪر ڦٽو،
 جيئن ڏسين تون عشق جو عالم چٽو.
 پير عبدالحق اسان جو رهنما،
 جنهن اڳيان هڪ شخص آيو پارسا.
 بادب ٿي ان چيو: ”اي شاه-دين،
 مون کي سمجهايو اوهان ”عين اليقين“.
 پير فرمايس ته ”بت اي نيڪ فال،
 تو پيچيو مون کان اهو سهڻو سوال.
 هن طرح علم اليقين آهي عيان،
 باه جيئن معلوم ٿئي دونهن منجهان.
 صاف دونهن مان حقيقت ٿي ملي،
 باه مان نڪري هوا ڏي ٿو هلي.
 تو اهو علم اليقين سمجهيو صفاءِ
 بت هينئر عين اليقين جي ماجرا.
 هن طرح عين اليقين حاصل ڪجي،

باه کي ويجهو وڃي ۽ ڄاڻجي .
 جي ڪيئي عين اليقين کي دل نشين ،
 غور سان ٻڌ تون هيئر حق اليقين .
 پاڻ پنهنجو آڳ ۾ اڇلائجي ،
 پنهنجي هستي کي سراسر مٽجي .
 هي ٿيو حق اليقين تحقيق ڄاڻ ،
 ٿي فنا ان مان بقا جو ماڳ ماڻ .
 تن بدن فاني ٿيا هڪ ذات ۾ ،
 نور ظاهر ٿي ويو ظلمات ۾ .
 پنهنجي هستي کي ڪري ڇڏ ڳم صفا ،
 بيخودي سان ڪر انا الحق جي صدا .
 دم انا الحق جو اچي ٿو حق وٽان ،
 هي حقيقت ڄاڻ تون ويساه سان .
 جيڪڏهن دل سان وٺين هن راه کي ،
 بيگمان حاصل ڪرين الله کي .
 عشق ڏس طرحين تماشا ٿو ڪري ،
 ڪيئن ته اٿي ٿو نرالي جاءِ تي .
 جيئن جو پنهنجو پاڻ ڏيکاري ٿو عشق ،
 جان و تن کي جلد ۾ ڳاري ٿو عشق .
 نور کي ڳولن ٿا پاڇا جابجا ،
 پر ٿين ٿا نور جي آڏو فنا .
 هن طرح جيڪو به ڳولي ٿو خدا ،
 سو خدا آڏو ٿئي ٿو خود فنا .

ڪير آهيان ، ڪير آهيان ، ڪير مان ،
 پاڻ ڇا آهيان ، عجب ۾ ٿو رهان .

هڪ ڏهاڙي هڪ سڄي سالڪ صفا

منهنجي مرشد وٽ اچي ڪئي هي صدا:
 ”هت اچي حاضر ٿيان ٿو هر گهڙي،
 ڇا هتي پڻ ٿيندي منهنجي رهبري.
 ڇا هتي پڻ هت ۾ دامن کي ڪبو،
 پنهنجي مرشد سان سدا رهيو ڪنو؟“
 پير مشڪي ۽ چيو اُن مرد کي،
 ”مان اسان کان هوءَ جڳهه آهي مٿي.
 پاڻ پنهنجو ڄاڻ ۽ مون کي سڃاڻ،
 منهنجي دامن کي وٺي رک منهنجي ڄاڻ.
 هيڪڙائيءَ ۾ سدا هجيو هتي،
 هيڪڙائيءَ ۾ ٻيو آهي ڪٿي! .
 هن حقيقت تي برادر غور ڪر،
 پڇ سڪندر واري پت کي سربسر.
 تنهنجي هستي پت سڪندر جي بڻي،
 باخبر بڻجي انهيءَ کي پڇ ڪٿي.
 پت پڇڻ ڌاران نه ملندو دڳ سڌو،
 ناهي سڀ ڪنهن کي پتو هن رمز جو .

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
 پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

ڇڏ ڪٿي ڪشف ۽ ڪرامت جي پڇر،
 هي دعائن جا دلاسا دور ڪر.
 راهه موليٰ جي لطيفن ۾ نه آه،
 عشق وارو غم وظيفن ۾ نه آه.
 قلب، روح ۽ نفس وارو ذکر ڇڏ،
 پر نه درد-عشق وارو فڪر ڇڏ.
 اصل ۾ سارو ٺڳيءَ جو ٺاه آه،

راهر و هر دم هتي گمراه آه.
 ذکر قلبي ۾ وڌن ٿا وسوسا.
 عاشقن جي راهه پي آهي صفا.
 ڪاسبي هي راهه ڪن ٿا اختيار.
 جنهن تي ناهي واقفن کي اعتبار.
 هي سراسر آهي شيطاني عمل.
 بيخودي ۾ آهي سبحاني عمل.
 ڇڏ لطيفن جي نمائش جي پچر.
 هي نمائش آهي ذلت سربسر.
 عام ليکي هو ولي الله آه.
 پر اها جور و جفا جي راهه آه.
 ورد بيشڪ آهي، ليڪن درد ناهه.
 درد ڌاران ڪوبه ڪامل مرد ناهه.
 ڊوه سان حيله بهانا ٿو ڪرين.
 بي سبب مڪر ۽ دغا ۾ ٿو مرين.
 جو پيائي کي ڇڏي هوشيار ٿيو.
 جان و دل ڏئي يار کي خود يار ٿيو.
 حق بنا دنيا ۾ ناهي ڪو پيو.
 باخبر ٿي رک پتو هن راز جو.
 حق بنا ڪونين ۾ ڪونهي پيو.
 آهي فرمودو اهو توحيد جو.
 ڪيئن ڪٿي مان ڪيچ بنجي ٿا پون.
 ڏس وري سي ماڻ ۾ ٿا ماڀجن.
 ڪيئن خدائي ۾ خدا گم ٿو رهي.
 بادشاهي ٿي گدائي ۾ چپي.
 بحر ڪيڏو موج ۾ مخفي ٿيو.
 آهي پاڻيءَ جي مٿان پردو پيو.
 بحر کان ٻاهر ٿيو پاڻي ڦڙو.

بحر سڏبو بحر جي اندر اهو.
بحر توڙي نهر سارو آهي آب،
هر ذري جو مرڪز آهي آفتاب.
موجزن درياه دل ۾ ٿو رهي،
هي قلم ٿو 'راز نامي' کي لکي.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

مان نٿو ٻوليان اهو ٻولي ٿو پاڻ،
مان نٿو ڳوليان اهو ڳولي ٿو پاڻ.
مان نڪي مسلم نڪي ڪافر ڪٿو،
منتر ۽ جادو منجهان ڄاڻان نٿو.
ملحد ۽ زنديق ناهيان بي گمان،
دور آهيان انت ۾ بي انت کان.
مان نه آهيان بزرگ ۽ ڪو شيخ پير،
فقر جي تڪميل ۾ آهيان فقير.
عابد ۽ زاهد گدا مون کي نه ڄاڻ،
پيشوا ۽ پارسا مون کي نه ڄاڻ.
مفتي و ملا نڪي قاضي ٿيس،
هر طرح هر حال ۾ راضي ٿيس.
مان نڪي نوڪر نڪي آقا غلام،
سڀ کي سچ پچ دور کان آهي سلام.
دور آهيان دين ۽ اسلام کان،
ويجهڙو حق ٿو رهي هن رمز سان.
هن طلسمي رنگ ۾ رهجي ويس،
عشق جي ميدان ۾ پهچي ويس.
ٻڌ سراسر راز وارو هي سخن،

دور ڪر سڀ مان، اسان ۽ جان تن.
 جيڪي دروازا هيا، تن کي ڇڏيم،
 يار پنهنجي شهر مان حاصل ڪيم.
 دم انا الحق جو هٿان ٿو دار تي،
 جنهن جو غوغا ساري دنيا ٿي ٻڌي.
 عشق جون موجون رهن ٿيون بي ڪنار،
 راز عالم ۾ ٿين ٿا اشڪار.
 مثل- حيدر فتح ڪر خير جو ڪوٽ،
 هل هٿين سان هوت ڏي غازي ٿي گهوت.
 پيچ ڪٿي هي ڪوٽ خير جي مثال،
 دوجهان ۾ جيئن ڪرين حاصل ڪمال.
 صدق دل سان علم سک توحيد جو،
 پيٽ وارو علم ڪر سارو ڦٽو.
 دوش تي منصور جي جهنڊو رکيم،
 ان جي بirq کي مٿان کولي ڇڏيم.
 مان ڪيان ٿو ان جي رمزن جي پچار،
 جيئن ٿئي دنيا سڄي تي اشڪار.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
 پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

مٿي وٺي توحيد جي مخمور ٿيس،
 ملحدن ڄاتو ته مان مشهور ٿيس.
 هر هميشه پي شراب ۽ پي شراب،
 لاهه تسبيح ۽ مصلي جو حجاب.
 پاڻ کان شيخي بزرگي دور ڪر،
 ڇڏ اميري ۽ وزيري جي پچر.
 ماءُ پيءُ پٽ زال وارو ميل ڏس،

ڪيئن نه پٿريو آهي قدرت ڪيل ڏس.
 عام ڪي ان ڳالهه جو ناهي پتو،
 حشر ڇا ٿيندو انهي احوال جو.
 ڇڏ انهن وردن وظيفن جي پچر،
 عشق ڌاران ڪجهه نه ٿيندو ڪارگر.
 ٿوڙ تسبيح ۽ مصليٰ ڪي وسار،
 پاڻ تان چوغو بزرگي جو اتار.
 پنهنجي قاتل گودڙي ڪي باهه ڏي،
 هر طرح سان ڇڏ ٺڳيءَ جي ٺاهه ڪي.
 چست ٿي ڪيڏيون نمازون ٿو پڙهين،
 سست موليٰ جي طلب ۾ ٿو رهين.
 خلق جو خادم ٿي مخدومي وسار،
 خوءِ فرعوني ڇڏي ڏي هوش ڌار.
 جو رهيو مخدوم سو محروم ٿيو،
 جو رهيو محروم سو مخدوم ٿيو.
 ناهي مخدومي ۾ رندن جو گذر،
 آفتون آهن انهي ۾ سربسر.
 ڄاڻ اڳ ۾ اصل تنهنجو ڇا هيو،
 ڪيئن فرشتن تو اڳيان سجدو ڪيو.
 هت اچي غافل غلامي ٿو ڪرين،
 عبد ٿي سڀ جي سلامي ٿو ڪرين.
 بادشاهي مان بڻايائون غلام،
 سخت حيرت ۾ رهان ٿو والسلام.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
 پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

جي منور ٿو ڏسين شمس و قمر،

تن کي خود روشن ڪيو تنهنجي نظر.
 ڏس وري هي برگ- گل شاخ ۽ شجر.
 بهرور، جن کي ڪيو تنهنجي نظر.
 آسمان تي تنهنجي اک جو نور آه.
 ڇا ڏسي جيڪو نظر کان دور آه.
 تنهنجي اک هر راز کي ظاهر ڪيو،
 پر نٿو توکي پوي پنهنجو پتو.
 تيز تلوار آهي مستن جي نظر.
 پڇ پري مون کان هتي وڃ ڪر حذر.
 آهي مستي سان پريل منهنجي نگاهه.
 هت پري زاهد مبادا ٿين تباھ.
 سربسر آهي اها خوني نظر.
 غير واصل کي ڪندي زير و زير.
 آهي مستي سان پريل منهنجي نگاهه.
 دور ٿي ان کان هميشه گهر پناهه.
 ناهي هرگز منهنجي معمولي نظر.
 وٺ خزانو عشق جو ڏي جلد سر.
 شينهن جي اک ڏي ڏسڻ دشوار آه.
 پر ڏسي سو جنهن کي حاصل يار آه.
 منهنجي اک ديدار جي قابل بڻي،
 ڪيئن نه هرڪنهن واسطي قاتل بڻي.
 آهي منهنجي اک مثال- ذوالفقار،
 جنهن کي ڄڻ هٿ ۾ کنيو حيدر ڪرار.
 ڪير سهندو عاشقن جي اک جو تاب،
 پنهنجي هستي کي وڃائيندو شتاب.
 آهي صورت کان سواءِ منهنجي نظر،
 پاڪ اعليٰ ذات بيشڪ سربسر.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

اڳ ۾ پنهنجي ماءُ مان پيدا ٿيڻ،
پوءِ دائي جي هٿن ۾ تون وٺڻ.
پرورش ڪئي تنهنجي دائي چار ڏينهن،
تو لڳايو آهي ان سان پنهنجو نينهن.
چڏ انهي دائي کي مادر کي سڃاڻ،
ڪر پري هي غير جي پوشاڪ پاڻ.
تنهنجو خلقيندڙ خدا آهي ٻيو،
معجزو سمجهين متان تون ماءُ جو.
جسم جي دائي جو واري چڏ اڪرم،
جسم توڙي جان و دل جي چڏ پچرم.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

ٿورڙو پاڻي اڳر ٿئي ٿو روان،
موج دريا ۾ هڻي ٿو زور سان.
دم هڻي دريا ٿو سمجهي پاڻ کي،
جابجا پنهنجو ئي غوغا ٿو ٻڌي.
جيڪڏهن پاڻي کي ڪجهه رستو ملي،
موج سان مهران بڻجي سو وهي.
راهه جاري ٿي ته جهٽ دريا ٿيو،
ان جي لهرن جو لقاء پيدا ٿيو.
هڪ جڳهه تان سير بڻجي ٿي وڃي،
جا گهڻن پيرين جا تختا ٿي پڇي.
پاڻ خود هڪ موجزن درياءُ ڇڏي،

هت لٽا آهيون مٽيءَ جي ملڪ تي.
 ٻن جڳن ۾ ڪج ڪلاهي ٿا ڪيون،
 خود گدا هوندي به شاهي ٿا ڪيون.
 جابجا آهي سدا هڪ ذات. حق،
 خود اناحق جو پڙهائون سبق.
 بحر معنيٰ جو ڪليو منهنجي مٿان،
 ”لا“ ڇڏي ”الا“ ۾ آيس عشق سان.
 اصل ۾ تون بحر آهين بي ڪنار،
 تو منجهان موجون اٿن ٿيون بي شمار.
 فرق ناهي موج ۽ مهراڻ ۾،
 سڄ تہ سڀ ڪجهه آهي پنهنجو پاڻ ۾.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
 پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

آهي موجودات موجن جي مثال،
 جنهن ۾ حق جي ذات جو آهي ڪمال.
 اي سڄڻ تون پنهنجي دل کي صاف ڪر،
 پاڻ اڳ ۾ ڇا هئين انصاف ڪر.
 هي سڀئي قانون رسمي ڪر ڦٽا،
 پنهنجي ننگ و نام کي تون ڇڏ صفا.
 رسم جي ڦندي ۾ هيئن ڦاسي نه وڃ،
 غرق ڪر رسمن کي منهنجي ڳالهه مڃ.
 ڪيترا پاڻيءَ جا چشما ڌار ڌار،
 چنڊ جي چهري کي ڪن ٿا آشڪار.
 آهي چشمن ۾ سندس فاني مڪان،
 روشني قائم رهي ٿي چنڊ سان.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

خلق جي هر رسم کان آزاد ٿي،
ياد ڪر هڪ يار کي آباد ٿي.
هر طرح جي رسم کي تون ڏي ڏٺو،
پاڻ وڪڻي هن محبت جو ستو.
رسم جي هر راه شيطاني بڻي،
خود شناسي راه رحماني بڻي.
رسم جي هر ڪار دجالي رهي،
دل الاهي عشق کان خالي رهي.
دور ٿي دجال کان تون دور ٿي،
عاشقي جي راه ۾ مشهور ٿي.
ريت رسمن ۾ رهي ٿي ڪافري،
اهي ساري بت پرستي آذري.
ڪفر ۽ اسلام جون پاڙون پٽي،
مون مسلماني ڇڏي پنهنجي مٽي.
هر طرح سان مون مسلماني ڇڏي،
مذهب و ملت پٽي پنهنجي مٽي.
مذهبن سان ناهي منهنجو واسطو،
مان انهيءَ ڪتراڳ مان ڄاڻان ٿو.
بت پرستي اهي رسمن ۾ صفاءِ
هيءَ حقيقت اهي ڄاڻي هڪ خدا.
روڳ رسمن جو پري ڪر پاڻ کان،
عشق رک لولاڪ واري شاه سان.
ڄاڻ رسمن کي صفا زنجير دام،
جن ۾ ڦاسي ٿا وڃن ماڻهو مدام.

اي سڄڻ هن دام کي توڙڻ کڀي
منهن زماني کان صفا موڙڻ کڀي.
جي زماني کان قدم ٻاهر ڪرين،
راز حاصل سربسر هر هر ڪرين.
سڀ کي سوگهو ٿو ڪري رسمن جو دام،
جو بچيو ان کان سو آهي شاد ڪام.
مرد سو آهي جو توڙي دام کي،
هي جهان ڇا؟ هو جهان هڪدم ڇڏي.
عشق جون رمزون ڪيان ٿو آشڪار،
دين ۽ دنيا جي جهڳڙن کي وسار.
ننگ و نام ۽ ريت رسمن کي وسار،
ڪافري ڇڏ تون موحد ٿي گذار.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

آهي ان جو اسم، اسمن ۾ نهان،
سڀ فنا آهي، اهو آهي عيان.
اسم ايڏا ڇا ڪندين اثبات ۾،
محو ڪر اسمن کي ان جي ذات ۾.
آهي اسمن ۾ سمورو اختلاف،
ڄاڻ معنيٰ کي ته سڀ ڪجهه آه صاف.
تون فلاڻو پٽ فلاڻي جو نه چئو،
پاڻ تون آهين اهو ناهي پيو.
بحر گم موجن ۾ پنهنجو پاڻ ٿيو،
نيٺ موجن مان وري مهراڻ ٿيو.
گم ٿيون موجون ته دريا دم هنيو،
سڀ ڪجهه آهيان مان نه آهي غير ڪو.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

مون کي طنبورو بنائي پاڻ يار،
ڪيئن وڃائيندو وڃي ٿو آشڪار.
مون منجهان نغما ٿا نڪرن بيشمار،
سي ٻڌي وٽ قرب سان اي قربدار.
سر ڪڍي ٿو سوز مان هي ساز ٻڌ،
هر نموني جا اچي آواز ٻڌ.
يار جي هٿ سان وڃي ٿي ان جي تار،
راز قدرت جا ٿين ٿا آشڪار.
هجر جي يا وصل جي ٻولي ڪڏهن،
حال مستي جي ڪري هولي ڪڏهن.
ڪجهه نٿو ٿئي حڪم ان جي کان سواءِ،
پنهنجي هستي کي مٽائي ڇڏ صفا.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

منهنجو ڏاڏو مشهر صاحبڏنو،
جو محمدحافظ اعليٰ شان هو.
هڪ ڏهاڙي شهر کان ٻاهر ٿيو،
سير خاطر واٽ ورتيون ٿي ويو.
ڪوٽڙي ۽ ڏيوڻي جي درميان،
هڪ اگهاڙي مست عورت ٿي عيان.
اصل ۾ ”بصري“ انهيءَ جو نام هو،
جنهن جي حالت کان نه واقف عام هو.
ويجهڙو خواجه جي بيهي پاڪباز،

درد واري داهن ڪئي هڪ دلنواز:
 ”ڏس ته توکي ڪيئن نه ساري ٿو خدام
 تون خدا کان چو ٿيو آهين جدا.“
 بيت سنڌي ۾ ٻڌايائين ٻه ٽي،
 پيش خدمت ٿو ڪيان تن کي هتي:
 ”چري ڪري بصري، ڪري تا ڪر نانهن،
 وئي پرائي وهانءِ تنجو هنڌو تا هي ٿيو.
 جتان گهڻو جڳ ۾، پر جم نه جيئڻ ڏئي،
 باب نه پڙهڻ بي، هج آلوده الف سان.
 ورساڻ وجهڻو ڪاڻ، ڪرسان ڪليو سمهين،
 آيل هي اهڃاڻ، جو ڪڻ ڇڏي ته ابرين.“
 هي ٻڌي خواجه صفا بيخود ٿيو،
 سربسر عاشق بڻيو الله جو.
 پنهنجو پتڪو پاڻ اڇلايائين مٿان،
 مٿي محبت جي چڪيائين چاه مان.
 بس محبت کان سوا سڀ ڪجهه ڇڏي،
 جهنگ ۾ ويهي رهيو گوڏا گڏي.
 چهل چاليها ڪڍيا جيئن مرد- راهه،
 پوءِ هلي آيو عبیدالله شاهه.
 پاڻ خواجه کي بڻايائين مريد،
 لامڪان تائين پڇايائينس ديد.
 راز وحدت جو مليس مرشد هٿان،
 حسن- جانان جلوه گر ٿيس دل مٿان.
 آهي الفت جي اهائي شاهراهه،
 رک طلب هڪ يار جي پئي کي نه چاهه.
 بس عبیدالله اسان جو شاهه هو،
 هر طرح هر حال ۾ همراهه هو.
 هو سراپا نور هو مرد- ڪمال،

ڪوڙم جنهن پيدا ڪيا عيسيٰ مثال.
 خضر خادم هو سندس درگاه جو،
 هر ولي چڻ هو سپاهي شاه جو.
 ان جو هر دربان سڪندر جي مثال،
 چٽ ولايت جو هيس سر تي بحال.
 ڪيترا خاقان وخسر و قيقباد،
 جمر چا دارام نوڪري ۾ شادم شاد.
 چڻ هيا ”شيلي“ ”جنيد“ ان جا مريد،
 معتقد ”ذوالنون“ توڙي ”بايزيد“
 هر ملڪ ان جو ثناگو بي گمان،
 غوث توڙي قطب هر هڪ مدح خوان.
 پاڻ هو آل- محمد مصطفيٰ،
 جنهن جو ڏاڏو هو علي المرتضيٰ.
 سو عبيدالله هيو نور- خدام
 خواجہ حافظ رهنما جو پيشوا.
 تنهن عبيدالله هادي سرفراز،
 خواجہ حافظ سان رکيا راز و نیاز.
 پنهنجو مرشد پير ”عبدالحق“ سچو،
 جنهن جو اعليٰ مرتبو موليٰ ڪيو.
 پير عبدالحق سخا جو بحر ٿيو،
 جڳ ۾ جنهن کوليو خزانو فيض جو.
 وصف ان جي ڪين ٿي سگهندي تمام،
 جو چوان سو ڪجهه به ناهي والسلام.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
 پاڻ چا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.
 هي سمورا اسم ٿيا هڪ ۾ فنا،

هڪ ٿيا سارا برابر هڪ ٿيا.
 هڪ منجهان پيدا ٿيا نالا لکين،
 هڪ منجهان ٿيون صورتون اعليٰ لکين.
 ”الف“ پڙه ”بي“ ”تي“ جي وائي کي وسار،
 بت پرستي آهي ”بي“، ”تي“ جي پچار.
 الف مان پيدا ٿيا هي باب سڀ،
 تون ڦٽا ڪر تن سندا آداب سڀ.
 پيش وحدت پيو ادب جو سر پڄي،
 دور ٿيا آداب وحدت کي ڏسي.
 اوچتو وحدت جو خيمو جيئن کٽو،
 خود بخود اڏريو پکي آداب جو.
 ٿي ادب کان پوءِ وحدت مستقيم،
 جو به چاهيو سو ڪيو سڀ ڪجهه ڪريم.
 لعل وحدت کي، ادب کي آب ڄاڻ،
 هٿ ڪري هي لعل، هرڪنهن کي سڃاڻ.
 ڇڏڻ وظيفا اسم وٽ الله جو،
 غير ڪڍڻ وٽ جابجا نالو اهو.
 ناهي ڪجهه موليٰ جي نالي کان سواءِ،
 ڪاهلي آهي وظيفن ۾ صفا.
 هوش سان هل ڇڏڻ وظيفن جي پڄر،
 دربدر چو ٿو رُلين اي بي خبر.
 راز رحمان جي ساري له خبر،
 ڪر وظيفن کان پري پنهنجي نظر.
 فڪر- حق جي ذات وارو رک مدام،
 پاڻ تي ٻيون لذتون سڀ ڪر حرام.
 بس انهيءَ هڪ فڪر ۾ هرگاه ره،
 ان جي وحدت کان سدا آگاه ره.
 تون نه آهين يار آهي ياد رک،

جابجا جڳ ۾ جو ڏسجي ٿو عيان،
 سو سراسر عشق آهي بيگمان.
 عشق از خود ڏس اناالحق جو ڏٺو،
 جنهن جو هر نقصان آهي فائدو.
 عشق ثابت ڪئي خدا جي پاڪ ذات،
 محو، جنهن ۾ ٿي سموري ڪائنات.
 بس هيو هڪ خاص عاشق معتبر،
 پنهنجي هستي کان سراسر بي خبر.
 وصل جي مٿي سان صفا سرشار هو،
 رمز روحانيءَ جو واقفڪار هو.
 عام سڏبو جيڪو اڪيداس هو،
 پرت وارن ۾ هميشه پاس هو.
 اصل ۾ نالو هيس ”عادل فقير“،
 مست ۽ مجذوب هو روشن ضمير.
 رمز اثباتي ۾ هو هوشيار هو،
 ”لي مع الله“ جو به واقفڪار هو.
 جان تي ظاهر ۾ پاتائين جڻيو،
 هرڪو ان جي حال کان واقف بڻيو.
 هي خبر قاضين جي ڪن تي پئي جڏهن،
 گڏ ٿيا ملا ۽ مفتي سڀ تڏهن.
 جلد عاشق سان لڙڻ لئي ٿيا تيار،
 صبر جو دامن ڪيائون تار تار.
 اڳ ۾ هڪ سالڪ اچي ان کي چيو،
 ”پاڻ کي تو قرب جو قيدي ڪيو.
 تنهن ڪري قاضين ۽ مفتين جو سپاهي،
 توکي مارڻ ٿو اچي اي مرد- راه.“
 رڙ ڪري عاشق ڏٺس ورندي اها،
 ”جو چيئي پيهر به چئو تون مرحبا.“

جي حقيقي عشق کي حاصل ڪرين،
 پنهنجي هستي کي صفا واري ڇڏين.
 عشق جي تلوار آهي چيلهه سان،
 ڪيئن نه ان جو سير حاصل مان ڪيان.
 عشق جي تلوار جي قابو ڪندس،
 خوف اڳتي جو رکي ڪئن ويهندس.
 يار جي قدمن ۾ سر قربان ڪندس،
 عالمن کي هر طرح حيران ڪندس.
 يار جي رستي ۾ قرباني ڪبي،
 محب مڙهي جي هي مهماني ڪبي.
 راز سڀ منصور جيئن ظاهر ڪبو،
 عشق سان سولي تي سر پنهنجو ڏبو.
 عاشقن جي صف ۾ جيڪو بيهندو،
 پنهنجو سر سولي اڳيان حاضر ڪندو.
 دل ۾ آهي بحر غم جو موجزن،
 موج ان جي موج ۾ اٿي ٿي من.
 عشق منهنجو خون هاريندو بجا،
 تيغ ان جي سان ڪسڻ آهي روا.
 سر ڏيڻ هن راه ۾ آهي پلو،
 راز ظاهر ٿئي زبان سان عشق جو.
 يار جيئن چاهي خوشيءَ سان تيئن ڪيان،
 مان سندس قدمن اڳيان قربان ٿيان.
 اوچتو ملن اچي ڪڙڪو ڪيو،
 جن جي آڏو پاڻ ڏاڍو خوش ٿيو.
 پاڻ پنهنجو غير کان آزاد رک.
 ”قل هو الله“ آهي ”الله الصمد“،
 ڄاڻ معنيٰ باليقين آهي ”احد“.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

دوبدو بيهي ڪيائين هيءَ صدا:
”مرحبا صد مرحبا صدر مرحبا.
خوش هجو اي قاضيو! اي مفتيو!
پنهجي دل جي مدعا پوري ڪيو.
جي شريعت حڪم ڏئي ٿي قتل جو،
سيگهه ۾ هي ڪوٽ هستي جو پڇو.
حق جو ڪلمو سڀ ٻڌي حيران ٿيا،
جوش ۾ تن کي وڌا جولان ٿيا.
عالم فٽوي ڏني: ”رسوا ڪجيس،
منهن مٿان دانگي ملي گهمرائجيس.“
ڪيس چاڙهيائون گڏه تي خار مان،
لپ مٽيءَ جي ٿي هڻيس خورد و ڪلان.
هر طرف هي هل ٻڌو ٿي خاص و عام،
شير هو سڀني جي وچ ۾ شاد ڪام.
عام ماڻهن ڪيس طعنا ٿي ڏنا،
هر طرف کان ٿي پتر اُن کي لڳا.
ڏاند ان کي هو چڙهيءَ جي واسطي،
سو ڪهي کائڻ لڳا ماڻهو اُتي.
هي ٻڌي عاشق صفا سڀ کي چيو:
”هن ڪڍي ڪم کان اوهان توبه ڪيو.
گوشت کائيندو جو منهنجي ڏاند جو،
پڪ انهيءَ کي موت ايندو اوچتو.
موت جي تلوار ايندي تن مٿان،
قتل ٿي ويندا هي قاضي ناگهان.“

نيٺ هن بانگي بهادر کي ڇڏي،
 ويو هليو هر ڪوئي پنهنجي جاءِ تي.
 گوشت سؤ چاليهه ماڻهن ۾ هليو،
 جن به کادو تن جو سڀ کي هو پتو.
 اوچتو تن جي مٿان ائي قضا،
 جن به کادو ڏاند هو سيئي ڪٺا.
 جي هيا ملا ۽ مفتي سڀ مٿا،
 نيٺ ان عاشق به پورا دم ڪيا.
 مون انهيءَ بابت گهڻو ماريو مٿو،
 جڳ ۾ هرڪو ناهي طالب راز جو.
 هاءِ مخفي راز ڪيئن رهجي ويا،
 مان ٻڌايا، پر نه جڳ ظاهر ڪيا.
 ڪيستائين پيو ٻڌائيندس ڪلام،
 اي برادر بس ڪيان ٿو والسلام.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
 پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

سڀ سڃا عاشق وڃي رستي لڳام،
 مان هتي افسوس ڪاوان ٿو ڏڪا.
 عشق وارا ويا ڇڏي هن حال ۾،
 جو اڃا تائين رهان ٿو قال ۾،
 عشق وارا ويا هليا حيران ڪري،
 جن جي خاطر جيءُ منهنجو ٿو جلي.
 عشق وارا ويا هتي حيران ڪري،
 سوز جن جي ۾ ٿي دل سڌڪا پري.
 دوستن وٽ عاشقن ديرا ڪيا،
 بڻجي بي گهر مون هتي ڦيرا ڪيا.

عشق وارا ويا ڇڏي هت واءِ واءِ،
 حال پنهنجي تي ڪيان ٿو هاءِ هاءِ.
 مون کي هن حالت ۾ حيراني ڏئي،
 عشق وارا ويا پریشاني ڏئي.
 عشق وارن کان سوا لاچار ٿيس،
 دربدر دانهون ڪري بيڪار ٿيس.
 عشق وارا جڳ ڇڏي آزاد ٿيا،
 جاوداني عيش سان آباد ٿيا.
 درد واريون ڪيتريون دانهون ڪندس،
 عشق وارن واسطي آهون ڪندس.
 دل ۾ تن جي درد جي جاگیر آه،
 بس انهن ڳالهين جو هي تاثير آه.
 سر تي آيو عشق وارن جو فراق،
 مون کي ماري ٿو انهن جو اشتياق.
 عشق وارا ويا انهيءَ جي راه ۾،
 سڀ دعاگو ٿيا سندس درگاه ۾.
 غم جي رمزن کي سڃاڻي ڪر نظر،
 جيئن پوي توکي حقيقت جي خبر.
 پير عبدالحق اسان جو يار ڏس،
 حق جي رمزن جا لکين اسرار ڏس.
 حق ڏنيون جنهن کي هزارين حڪمتون،
 هر گهڙي آهن مٿس لک رحمتون.
 پاڻ هادي رهنما، جنهن جو ٿيو،
 حق جي رمزن جو پتو ان کي پيو.
 جنهن کي بخشائين پيالو فقر جو،
 ان جو پارس سان وڃي پاسو لڳو.
 عشق جي جوهر کي حق جي ذات ڄاڻ،
 آيتون حق جون ڏسي ان کي سڃاڻ.

هر صفت موليٰ جي هت آيو ڪٿي،
 غير ناهي آهي ساڳيو ئي ڏٺي.
 جڳ جي شاهي ۽ بزرگي کان مٿي،
 هن خدائي کي پڄايائين ڪٿي.
 دڳ وٺايائين سڌو درويش کي،
 مٿي محبت جي پيارايائين سڌي.
 ڪوڙ مون جهڙا سندس در تي مريد،
 سر ڏيڻ ۾ جيڪي سمجهن پنهنجي عيد.
 پنج پٽ هن عشق جي سلطان جا،
 گنج آهن دين ۽ ايمان جا.
 ڇا ڪري سگهندي زبان تن جي ثناء،
 پاڻ آهن پنهنجو مٿ عارف سڃا.
 منهنجو پهريون پيرزادو با اصول،
 مرحبا آهي محمد وٽ قبول.
 خود صفا تحقيق جا گوهر ڪري،
 غير جي تقليد کان ٿئي ٿو پري.
 دين ۾ دائر رهيس هڪ مشغول،
 معرفت جي ذڪر جو ۽ فڪر جو.
 آهي هادي رهنما بيشڪ پلوم،
 مصطفيٰ ۽ مرتضيٰ جو دادلو.
 اوليا ۽ انبيا جو پيشوا،
 حق جو بندو خاص جڳ جو رهنما.
 جنهن جي آڏو پئي جهان آهن ڦڙو،
 عرش رسي، جنهن اڳيان هڪڙو ذرو.
 آهي معنيٰ جو خزانو هي فقير،
 جو بزرگي ۾ رهي ٿو بي نظير.
 پير زين الدين پيو والا صفات،
 آهي هر هادي جي زينت جنهن جي ذات.

آهي ساڳيو سر انهيءَ هڪڙي ۾ پاڻ،
 تون به هڪڙي ۾ اهوئي سر سڃاڻ.
 دين محمد آهي ثالث دلربا،
 عشق واري سلسلي جو رهنما.
 پيشوا چوٿون محمد جو ولي،
 فخر دنيا جو سچو عاشق سخي.
 بعد ۾ خاصو خداداد آهي پير،
 عشق واري راه ۾ روشن ضمير.
 هي سمورا نام ٿيا هڪ نام جاءِ
 يار هڪڙو آهي بيشڪ جابجا.
 هڪ منجهان هر هڪ لقا پيدا ٿيو،
 عقل کي هن حال حيرت ۾ وڌو.
 هڪ اهوئي سر هتي آيو هلي،
 اصل ۾ آهي حقيقت هيءَ پڪي.
 تون انهيءَ ڪثرت ۾ وحدت کي سڃاڻ،
 سچ ته وحدت آهي ڪثرت پنهنجو پاڻ.
 هت قلم جو سر صفا ڪٽجي ويو،
 جو هيو لکڻو اهو لکجي ويو.
 هي خدائي ٿيو سندس در جو غلام،
 ”راز نامو“ ختم ٿيو بس والسلام.
 حڪم ان جي سان کلي پيهر زبان،
 جيئن چيو مون کي سچڻ تيئن ٿو چوان.
 مختصر آهي برابر هي ڪلام،
 فائدو حاصل ڪري هر خاص و عام.
 خون مان پوڙي قلم کي بار بار،
 هن رسالي کي ڪيو مون آشڪار.
 عشق جا اسرار ظاهر ٿو ڪيان،
 محو آهن ذڪر ۾ دل ۽ زبان.

ڪنهن کي طاقت ناهي جو خطرو ڏئي،
 حڪم ان جي ساڻ هلچل ٿي رهي.
 عام ماڻهن کان پري ڪن ۾ اچي،
 يار مون سان ڳالهه ڪئي اسرار جي.
 ڪي ڏهاڙا بند هئي منهنجي زبان،
 اوچتو هي بار ايو دل مٿان.
 فرض سنت مستحب کي خاص و عام،
 نفل واجب سان پڙهن ٿا صبح و شام.
 ياد هرڪو ٿو ڪري قرآن کي،
 پر وظيفن سان نٿو مولائي ملي.
 هو پڙهن ٿا جيئن اجورو ڪوملي،
 جيءُ سندن جهوري انهيءَ ۾ ٿو جهڙي.
 نفس پنهنجي کي ڦٽو ڪر وٺ خدام
 جسم ڪر مولائي جي رستي ۾ فدا.
 ٻڌ ڌار سالڪ سخن منهنجو سچو،
 دل ۾ ان جي عشق جو ديرو لڳو.
 حال ۾ هر هڪ سخن ڄاڻو بچام
 حال ڌاران آهي هر گفتو خطا.
 ڪيفيت ڄاڻي نه ڪنهن هن حال جي،
 آهي ساڳي ڳالهه حال ۽ قال جي.
 دينداريءَ کي صفا واري ڇڏيم،
 هن مسلماني کي ميساري ڇڏيم.
 بس پڄي ويا زهد، علم ۽ قيل و قال،
 ويو زماني تان ڪڇي منهنجو خيال.
 آڱ ۾ اڇلائي ڇڏ سارا ڪتاب،
 ٻڌ ”خدائي“ جي حڪايت لاجواب.
 عقل جان ۽ دل ۾ آهي سڀ ٺڳي،
 غيب کان اهڙي خبر مون کي ملي.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

ڪجهه ته ماضيءَ جو تصور دل ۾ ڪر،
پنهنجي گذريل صورتن تي ڪر نظر.
تنهنجي پيري ۽ جواني جو مثال،
ڄڻ ته هڪڙو خواب هو يا ڪو خيال.
خواب غفلت جو ڇڏي بيدار ٿي،
حال پنهنجي کان سڄڻ هوشيار ٿي.
ڄاڻ ساريون صورتون خواب ۽ خيال،
ٻڌ ذرا ويساه سان منهنجي مقال.
سمجهه هن صورت جي هستي کي فنا،
پاڻ کي هر دم انهيءَ کان رک جدا.
جيڪي وهمي صورتون سمجهي ٿو پاڻ،
هي به تن ئي صورتن وانگر سڃاڻ.
پاڪ معنيٰ سان ڪري ڇڏ پاڻ کي،
هل سدائين تون ستو هن راه تي.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

اسم ذاتي جو هميشه ذڪر ڪر،
ذڪر ۾ مشغول ره ۽ فڪر ڪر.
ذڪر جي تمثيل آهي سؤ سپاه،
فڪر آهي ڄڻ ته ان جو بادشاه.
شاه لشڪر کان سواءِ لاچار آه،
شاه ري لشڪر وري بيڪار آه.
شاه جي عزت وڌائي ٿو سپاه،

ياد ڪر هي خاص نڪتو خيرخواه.
ذڪر سان ئي پنهنجي هستيءَ کي وسار،
جسم کان بيهوش ره ليل و نهار.
ذڪر جو فرمان موليٰ ٿو ڪري،
تنهن ڪري هي فرض بڻجي ٿو رهي.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

آهي ڪن پيٽن ۾ هڪ مشهور وڻ،
جنهن کي چندن ٿا چون سڀ اي سڄڻ!.
ان جي ڪل شاخون ۽ پن سڀ سربس،
هر هميشه ٿا رهن خوشبو ۾ تر.
ان جي ڀرسان پيا به آهن اي سڄڻ!،
ڪيترائي مختلف جنسن جا وڻ.
جيئن هتي هر دم هوائون ٿيون گهلن،
وڻ سڀئي چندن جي خوشبو ٿا وٺن.
ان جي نالي ۾ سمورا ٿا اچن،
اصلي نالا تن جا گم ٿي ٿا وڃن.
هر شجر اهڙيءَ طرح چندن ٿيو،
ڄڻ ته چندن آهي چندن مان ڦٽو.
هر شجر چندن ٿو سڏجي هر گهڙي،
ان منجهان خوشبو اچي ٿي مشڪ جي.
آهي پر اسرار هي وڻ ايترو،
ڪنهن به ان کي ناهي ظاهر ۾ ڏٺو.
جو اُتي ويندو اهو ٿيندو فنا،
سر وڃائيندو انهيءَ وڻ ۾ صفا.
حادثا هڪڙي ذات هر شيءِ ۾ عيان،

هي مڪان آهي برابر لامڪان.
 اڳ ۾ پنهنجي هوڏ هستي کي وسارم
 پوءِ بلاشڪ ڪر اناالحق جي پڪار.
 خاڪ جو پتلو نه آهي تنهنجي ذات،
 تنهنجي هستي کي ڪڏهن ايندي نه مات.
 هي پراڻو پوش ٿي ويندو فنا،
 تنهنجي هستي کي سدا هوندي بقا.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
 پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

تو فقط هڪ دم منجهان آندا به دم،
 ٻن دمن توکي ڏنا هت ڪيئي غم.
 وٺ فقط هڪ دم ڇڏي ٻن جي پيچر،
 هٿ ڪري وٺ خاص وحدت جي خبر.
 ٻن دمن مان ڄاڻ هڪڙو دم ڀلو،
 علم هرڪنهن کي نه آهي راز جو.
 ظاهر ۽ باطن انهي جو آهي گنج،
 پاڻ هڪ آهي نه آهن چار پنج.
 ڪفر ۽ ايمان ۾ ڪانهي وڻي،
 آهي ساڳي ڳالهه نيڪي ۽ بدي.
 پاڻ کي نيڪي بدي کان رک جدا،
 وٺ طريقت جو ستو رستو صفا.
 پاڻ کي نيڪي بدي کان پاڪ ڪر،
 بس پنهي کي تون ملائي خاڪ ڪر.
 ظاهر ۽ باطن جڏهن آهي خدام
 پوءِ چئو نيڪي بديءَ جو آهي ڇا؟
 پاڻ کي پڪڙي وري رهندين ڪٿي،

جاءجا دلدار ڦيرا ٿو ڪري.
مان نه آهيان آهي ان حاڪم جو ڪم،
آهي دو عالم مٿان منهنجو قدم.
پنهجي هستي تان ڪٿي سارو خيال،
مون ڪيو منصور جو جهنڊو بحال.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

روز شب تون راڳ سان همراز ره،
ساز جي آواز سان دم ساز ره،
جي رکين ٿو عشق جي دل ۾ لغام،
بت ذرا مون کان جدائي جي پڪار.
راڳ جو آواز عاشق ٿا ٻڌن،
سوز وارا ان جي ويجهو ٿا وڃن.
جلد اي عاشق مزو وٺ راڳ جو،
يار پنهنجي سان وڃي ٿي ويجهڙو.
راڳ کي معراج سمجهن ٿا ولي،
روز شب ان کي ٻڌن ٿا مٽي.
غير جو هر فڪر مٽي ٿو ڇڏي،
وسوسا ۽ وهم ريڻي ٿو ڇڏي.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

وٺ سبق هي معرفت جي راه جو،
فرق ڇڏ هادي جو ۽ گمراه جو.
نيڪ و بد کي بحر وحدت ۾ وجهي،
ڇڏ شڪايت ۽ گلا شيطان جي.

هو ڪڏهن هادي ڪڏهن همراه آ،
راهرو هن راز کان آگاه آ.
رهنا بڻجي ڪڏهن يلجي پوي،
هو ڪڏهن غنچو ڪڏهن گل ٿو ٿئي.
ياد ڪر ”مجنون“ جي ۽ ”ليلي“ جي ڳالهه،
يا ٻڌي وٺ ”وامق“ ۽ ”عذرا“ جي ڳالهه.
اڪ ملي مجنون کي ليلي واسطي،
جنهن کي گهايو هڪ نظاري نينهن جي.
ان جي صورت جو سدا حقدار هو،
روز شب مفتون مٿس هر بار هو.
ڪجهه ڏنائين ڪين ليلي کان سواءِ،
جنهن جي الفت ۾ رهيو ٿي مبتلا.
راه ۾ ان جو ڪڍيائين انتظار،
ان جي غم جي مٿي چڪيائين باربار.
غير کان مجنون وڌو منهن تي نقاب،
صرف ليلي کي ڏنائين بي حجاب.
راز کان آگاه ٿي اڄ راه ۾،
هن ٽپي توحيد جي درياه ۾.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

شهر قنڌار ۽ هرات آڏو عيان،
اهي قلعو هڪ ”قلانش“ نام سان.
ڇو طرف قلعي جي آهي ڪوهسار،
عام سڏجي ٿو تڏهن ٽڪشير غار.
وقت پنهنجي ۾ عجب اسرار سان،
هن کي جوڙايو هيو نوشيروان.

ان ۾ هڪ مخفي جڳهه آهي جڙيل،
 جنهن ۾ هڪ پارس پٿر آهي پيل.
 چار تلوارون اُتي آهن عيان،
 ان جي چوڌاري ڦرن ٿيون هر زمان.
 ور وڪڙ دڳ ۾ ويڃڻ آهي محال،
 مون گهٽائي ڪئي اڃا آهي مقال.
 هر طرح سان بند ٿيا رستا پيا،
 در تي تلواريون کليل آهن سدا.
 جيڪو پارس واسطي ويندو اُتي،
 پاڻ پنهنجو سر وڃائيندو اُتي.
 جسم سان ڪوئي نه ٿيندو ڪارگر،
 هيءَ حقيقت ٿو ٻڌايان سربسر.
 جو به ويندو ان جو سر ٿيندو قلم،
 ڪير تلوارين مٿان رکندو قدم.
 قتل ٿي ويا هت بهادر ڪيترام
 جن ڪٿايا پير بازو ۽ مٿا.
 جيڪڏهن ايندو ڪو پارس جي قريب،
 پاڻ پنهنجو سر وڃائيندو غريب.
 جي ڪرين حق جي طلب جو حق ادا،
 ڪر انهيءَ جي راه ۾ سر کي فدا.
 جان و تن سان ڪيئن ملي توکي خدام
 ڪر انهيءَ جي راه ۾ خود کي فنا.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
 پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

آهي سڀ ڪنهن ۾ سمائل ان جي ذات،
 مان ٻڌايان ٿو صفا انجون صفات.

حسن۔ ڪامل سان ڪليو هو گل مثال،
 پاڻ پن پن ۾ پسائي ٿو جمال.
 سبز ڳاڙها ۽ اڇا ڪارا هزار،
 رنگ رنگي ٿو پسائي بي شمار.
 جيڪڏهن گل جي پنن کي مهڻو،
 صرف پاڻي تن منجهان پيدا ڪبو.
 هي سڀئي گل جا پتا ٿيندا فنا،
 آب خوشبوءِ دار کي رهندي بقا.
 ڏس زمين ۽ آسمان جي ويڪرائ،
 پاڻ ۾ ڪيئن ٿو سمائي يار پاڻ.
 ڪيتري دلڪش ٿي ڏسجي ڪائنات،
 آهي اندر توڙي ٻاهر ان جي ذات.
 سير سلطاني ڪري جو ڪجهه ڏنم،
 سرسبز ان جو پتو سڀ کي ڏنم.
 جو ڏسين ٿو سو سندس آهي جمال،
 آشنا ٿي پنهنجي هستي ڪر حلال.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
 پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان؟.

آهي هڪڙي پيٽ ۾ هڪ ڳئون عجيب،
 جا پڇي ٿي بک لڳڻ سان بدنصيب.
 بحر ۾ بي خوف ماري ٿي ٽپي،
 جهٽ اچي ٿي بي بها موتي ڪڍي.
 چند جيئن چمڪاڻ موتي ٿو ڪري،
 هوءُ تڏهين ٿي چاه مان چارو چري.
 دور اونداهي کي موتي ٿو ڪري،
 روشني ۾ جابجا هوءُ ٿي چري.

اوچتو موتي جا طالب ٿا اچن،
 ان مٿان پردو مٽي جو ٿا وجهن.
 روشني بدران ٿي اونداهي ٿئي،
 بدحواسي ۾ ٿي هوءَ ڊوڙي ڊڪي.
 سخت حيران ٿئي ٿي موتيءَ واسطي،
 غور ڪر اي راهرو هن ڳالهه تي.
 آهي ناداني سڄي ڳئون جي عيان،
 جا مٽي کان پئي طرف ٿئي ٿي روان.
 خود مٽي کي ڪين ڄاڻي ٿي ڏسي،
 خاص موتي جنهن ۾ مخفي ٿو رهي.
 بحر ۾ پيهر اچي ڏئي ٿي ٽپو،
 ان منجهان اٿي ٿي هڪ موتي پيو.
 غور سان ٻڌهي قصو ڪر ڪجهه خيال،
 بي خبر بڻجين مٿان ڳئون جي مثال.
 خاڪ جو پتلو پري ڪر سربسرم،
 شاه شاهن جو صفا ايندئي نظر.
 هي مٽي جو بت پري ڪر پاڻ کان،
 بي بها گل هٿ ڪري وٺ ان منجهان.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
 پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

دم خدائي جو هٿان ٿو مان ڪڏهن،
 گڏ گدائي سان رهان ٿو مان ڪڏهن.
 جسم سان آهيان ته بڻجان ٿو گدام،
 پاڻ ۾ ناهيان ته آهيان خود خدا.
 ان گهڙي پرواز اعليٰ ٿو ڪريان،
 پنهنجي سر کي پاڻ بالا ٿو ڪريان.

مان نه آهيان آهي ان جي ذات پاڪه
 جا ڪري ٿي وسوسا ۽ وهه خاڪه.
 گم ٿيا سڀ روز شب ارض و سما
 اصل توڙي نسل جا نالا ويا.
 ڇا مصلو ڇا جڻيو توڙي ڪتابه
 گم ٿيو ڏوهن ثوابن جو حساب.
 شڪ عقيدا خوف بالڪل دور ٿيا
 دين، ايمان، ڪفر سڀ ڪافور ٿيا.
 غم خوشي ۽ جان و تن سارا ويا
 ذڪر جا ۽ فڪر جا وارا ويا.
 دور ٿيا هر ريت سجدا ۽ سلامه
 ختم ٿي ساري عبادت صبح شامه.
 رد رياڪاري جا سڀ رستا ٿيا
 لڙ لٽا لاهي ۽ چاڙهي جا صفا.
 گم ٿيا اوري پري هجر ۽ وصاله
 ناهي هت ڪنهن جو تصور يا خيال.
 ڪوبه قلبي يا زباني ذڪر ناهه
 هت عبادت ۽ سخا جو فڪر ناهه.
 ناهي مسجد ۽ مڙهي جو ڪو نظامه
 رد وظيفاه رد جماعته رد امامه.
 برج سڀ سج چند تارا ٿيا تمامه
 ناهي اڀرڻ ۽ لهڻ جو انتظامه.
 گم ٿيا ڪشف ۽ ڪرامت جا قصاه
 ڪين هت آهن حڪومت جا قصاه.
 ناهي ڪوئي جو ڪري ڪنهن جو سلامه
 گم ٿيو نيڪي بدي جو انتظامه.
 حج زيارت جي غنيمت دور ٿي
 عقل ۽ تدبير جي هستي چٽي.

پنهنجي هستي کان جڏهن پاسو ڪيم،
 اندر ۽ ٻاهر سمورو حق ڏٺم.
 هو ڪڏهن ناسوت مان ملڪوت ٿيو،
 هو ڪڏهن جبروت مان لاهوت ٿيو.
 عشق ۾ پرواز مون اڏو ڪيو،
 راز محرم ناهي ڪو هن حال جو.
 ڪم نه ايندو علم جو چرچو هتي،
 ناهي ڪو بازار جو سودو هتي.
 علم سان عالم جو ٿيندو احترام،
 پير ڪوٺيندا انهيءَ کي خاص و عام.
 تون اگر موليٰ جو طالب ٿي پوين،
 پاڻ تسخيرات کان پاسو ڪرين.
 عشق جي تلوار کڻ ۽ مرد ٿي،
 مرد ٿي، پر درد ٿي ۽ فرد ٿي.
 آهي شيخي ڇا بزرگي رهزني،
 هي ٺڳي جا ٺاه ناهي ٿي خودي.
 هي طريقو آهي ڏاڍو پر خطر،
 بيخبر هن راه کان ره باخبر.
 نور مرسل جو ڪيو موليٰ عيان،
 معرفت جا بحر نڪتا جنهن منجهان.
 جنهن به ٽوڙي بحر ۾ ماري ٽپي،
 سو اتان هرگز نه ٿيو واپس وري.
 بحر گوهر ۽ شناور گم ٿيا،
 حال جي مستي پسايو هي لقا.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
 پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

صوف جو وٺ صوف پيدا ٿو ڪري،
 انب سان ئي انب جو وٺ ٿو ڦري.
 پن کي بيشڪ نام هڪڙو ٿو ڏجي،
 هن کي ميوو هن کي وٺ ٿو ڄاڻجي.
 آهي ساڳي ڳالهه آدم ۽ خدا،
 سمجھ ”الانسان سري“ کي صفا.
 پر نرالو آهي ميوي جو سواد،
 ڪاٺ پن تاري ۾ ناهي ڪو سواد.
 وٺ ۾ ناهي شاخ ميوي کان جدا،
 آهي ميوو شاخ سان محڪم سدا.
 ڇڏ فنا جو ماڳ ماڻي وٺ بقاء،
 مڃ نصيحت منهنجي، پس پنهنجو لقا.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
 پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

مرد آهين تون ته واري ڇڏ حساب،
 حج زڪواتن سان نه ٿيندين ڪامياب.
 عبد بڻجڻ جي عيوض عارف ٿجي،
 عبد واري وهم کان واقف ٿجي.
 هو نٿا ڄاڻن ته چاهي ”يعرفون“،
 تنهن ڪري زاهد چون ٿا ”يعبدون“.
 عبد جي معنيٰ تي پردو ٿا وجهن،
 معرفت کي ڪين سمجهي ٿا سگهن.
 پاڻ ۾ رهجي ته چئجي ”يعبدون“،
 پاڻ کان ٻاهر ٿي پڙهجي ”يعرفون“.

ڪير آهيان، ڪير آهيان، ڪير مان،
پاڻ ڇا آهيان، عجب ۾ ٿو رهان.

استقامت ”اهدنا“ جو راز آهي،
بينيازي جو اهو آواز آهي.
”اهدنا“ جو راز سمجهايو علي،
جنهن سڄي دنيا تي بخشي روشني.
اڳ ۾ پڻ پنهنجو هيو اعليٰ خيال،
بينيازي ۾ ٿيو بالا خيال.
مان بهاريدار موليٰ جو غلام،
نوڪري ڏيندو رهان ٿو صبح شام.
مصطفيٰ جي در جو سڱ بڻجي رهيس،
جان و دل سان ان جو طالب ٿي رهيس.
مان ڪمينو ڪير جو دعوا ڪيان،
ڪيئن انهيءَ جي دوستي جو دم هٿان.
يا خدا درگاه ۾ مون کي رساءِ،
ان جي ادنيٰ خادمن سان گڏ رهاءِ.
مصطفيٰ ۽ مرتضيٰ جو مان غلام،
آل- اطهر تي پڙهان ٿو سٺو سلام.
مان نبي جي آل تان قربان ٿيس،
ان جي قرباني منجهان سلطان ٿيس.
شاه جي گهوڙي جي پيرن جي مٿي،
شل پوي منهنجي لڱن تي هر گهڙي.
عشق اهي مصطفيٰ جي اسم سان،
مرتضيٰ جي نام تان صدقو وچان.
پاڻ فرمايو محمد مصطفيٰ،
اهي بربادي محبت کانسوا.

راز وحدت جو ٻڌايائون صفا،
مون گدا کي بادشاهي ٿي عطا.
مهر ڪئي مون تي رسولن جي امام،
عاشقن جي صف ۾ آيو منهنجو نام.
دم نہ هڻ هستي جو، سوچي کڻ قدم،
ياد ڪر موليٰ کي بيشڪ دمدم.
غير جو هر وهم دل تان دور ڪر،
مشورو منهنجو اهو منظور ڪر.
پنهنجي آڏو غير کي هرگز نہ آڻ،
ماسوا ڇڏ حق جي هستي کي سڃاڻ.
رڪ پتو ويساه سان هن راز جو،
جيئن وٺين هردوجهان جو فائدو.
خود ڪيائون مهر جي مون تي نگاه،
حق بنا هر شئي جي هستي تي تباه.
هي ”خدائي“ ٿيو غلامن جو غلام،
رازنامو ختم ٿي ويو، والسلام.